5 Νοεμβρίου 2013

Άγιοι Γαλακτίων και Επιστήμη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

«Ο Γαλακτίων και η Επιστήμη έζησαν επί της βασιλείας του Δεκίου και της ηγεμονίας του Σεκούνδου. Και ο μεν Γαλακτίων ήταν υιός του Κλειτοφώντος και της Λευκίππης, Ελλήνων (δηλαδή ειδωλολατρών) και των δύο, οι οποίοι κατηχήθηκαν στη χριστιανική πίστη από κάποιο μοναχό ονόματι Ονούφριο και δέχτηκαν το άγιο βάπτισμα. Η δε Επιστήμη και αυτή είχε γονείς Έλληνες, κι όταν παντρεύτηκε τον Γαλακτίωνα, βαπτίστηκε κι η ίδια χριστιανή. Αποφάσισαν από κοινού να διατηρήσουν την παρθενία τους και να ζήσουν με πλήρη αφιέρωση στον Θεό. Πράγματι, ακολούθησαν κάθε σκληραγωγία και ασκητική κακοπάθεια, ενώ έπειτα συνελήφθησαν από τον άρχοντα Ούρσο. Κι αφού ρωτήθηκαν για την πίστη τους και ομολόγησαν τον Χριστό, τους κτύπησαν με σφοδρότητα και τρύπησαν τα νύχια τους με μυτερά καλάμια. Στη συνέχεια ακρωτηρίασαν με μαχαίρι τα χέρια και τα πόδια τους και τέλος τους έκοψαν τα κεφάλια. Κι ο μεν άγιος Γαλακτίων ήταν τότε τριάντα ετών, η δε αγία Επιστήμη δέκα έξι».

Σύζυγοι και μοναχοί ταυτόχρονα οι άγιοι σήμερα, οι οποίοι ανήκουν σ’ εκείνην την ομάδα των χριστιανών που ακολούθησαν τον λεγόμενο λευκό γάμο: ενώ είναι σύζυγοι δεν έχουν σαρκικές σχέσεις. Ο υμνογράφος μάλιστα με μία πολύ όμορφη φράση – κι όχι μόνο με αυτήν – εκφράζει τη διπλή αυτή παράδοξη σχέση τους: Οι άγιοι αποτελούν «κλέος συζυγίας, αζύγων μέγα θαύμα». Οι άγιοι είναι η δόξα της συζυγίας, αλλά και το μέγα θαύμα των μοναχών. Δεν προβάλλει η Εκκλησία μας τον λευκό γάμο ως παράδειγμα προς μίμηση. Ο λευκός γάμος αποτελεί επιλογή ορισμένων συζύγων, οι οποίοι εκτιμώντας τις δυνάμεις τους και την όλη σκοποθεσία της ζωής τους αποφασίζουν ότι η διατήρηση της παρθενίας τους, έστω και μέσα στον γάμο, συνιστά επιλογή που διευκολύνει το συμφέρον της

ψυχής τους. Το σημειώνει ο υμνογράφος:«Άμφω τα συμφέροντα συμφρονήσαντες». Συμβαίνει κάτι παρόμοιο ίσως με το χάρισμα της σαλότητας. Ενώ είναι χάρισμα εκ Θεού, δεν προτείνεται ως δρόμος ζωής από την Εκκλησία μας. Κι αυτό είναι κάτι που δείχνει πόσο η Εκκλησία πορεύεται προσγειωμένα και με συμπάθεια προς τους πιστούς: κάθε φορά τονίζει τον μέσο δρόμο, χωρίς όμως να αποκλείει για όσους το επιθυμούν, κάτι διαφορετικό ως υπέρβαση. Διότι το ζητούμενο από Εκείνην είναι όχι ο δρόμος, ο όποιος δρόμος, αλλά η σχέση με τον Χριστό. Αυτό συνιστά τον σκοπό και δεν πολυεπεμβαίνει στα μέσα προς κατάκτηση του σκοπού.

Από την άποψη αυτή καταλαβαίνουμε ότι ο λευκός γάμος κάποιων εγγάμων αγίων της Εκκλησίας δεν αποτελεί κριτική κατά του ευλογημένου γάμου των υπολοίπων πιστών. Τούτο θα συνιστούσε βλασφημία, που θα αναιρούσε το ίδιο το μυστήριο του γάμου, σύμφωνα με το οποίο η ψυχοσωματική σχέση των συζύγων λειτουργεί ως εικόνα της σχέσης του Χριστού με την Εκκλησία. «Το μυστήριον τούτο μέγα εστί, εγώ δε λέγω εις Χριστόν και εις την Εκκλησίαν». Ο ίδιος ο Κύριος άλλωστε ήταν Εκείνος που με την παρουσία Του στον γάμο της Κανά ευλόγησε την κανονικότητα του γάμου και μίλησε για το είδος αυτής της σχέσεως, συμπεραίνοντας ότι «ουκέτι εισί δύο, αλλά μία σαρξ». Με τη χάρη του Θεού δηλαδή ο άνδρας και η γυναίκασυζεύγνυνται, ενώνονται έτσι, που αποτελούν τον ένα άνθρωπο, με προσανατολισμό προς τον Χριστό, κάτι που σημαίνει ότι οι σχέσεις πια του ζευγαριού, ψυχικές και σωματικές, ανάγονται πέρα από το απλό οριζόντιο επίπεδο σε επίπεδο πνευματικό.

Παρ’ όλα αυτά! Η συζυγία του αγίου ζεύγους Γαλακτίωνος και Επιστήμης λειτουργεί παραδειγματικά και για εγγάμους και για μοναχούς. Πώς; Με το να βλέπει κανείς τον μεγάλο πόθο που είχαν για τον Χριστό, τέτοιον που τους έκανε να αρνούνται τα θέλγητρα του αμαρτωλού κόσμου και να ενώνονται με τον σύνδεσμο του αγίου Πνεύματος. «Τω θείω πόθω του Χριστού αρνησάμενοι κόσμον, συνεδέθητε μάλλον τω Πνεύματι, Αθληταί». Η πνευματική σύνδεσή τους ήταν εκείνη που συνιστούσε το όραμά τους και τους έδινε τη δύναμη να προχωρήσουν και μέσα στα μαρτύρια. Οι στίχοι του συναξαριού τους είναι αποκαλυπτικοί: «ασυνδυάστους συζύγους κτείνει ξίφος, την ψυχικήν σύζευξιν ηγαπηκότας». Το ξίφος σκότωσε τους παρθένους συζύγους, διότι αγάπησαν την ψυχική σύζευξή τους. Κι αλλού: «Της αγνείας μεν τω πόθω και ασκήσεως, στέργετε την διάστασιν• εν ομονοία δε ψυχής διά πίστεως στερράς συνδούμενοι προς αθλητικάς αύθις ηνώθητε λαβάς, οσιομάρτυρες».

(Επιθυμήσατε την αποχή από τις σαρκικές σχέσεις λόγω του πόθου της αγνότητας και της ασκήσεως. Ενωμένοι όμως με στέρεη πίστη και μονοιασμένοι στην ψυχή ενωθήκατε πάλι για τους αθλητικούς αγώνες, οσιομάρτυρες). Αυτό είναι το όραμα όλων των πιστών: να είμαστε μονοιασμένοι μεταξύ μας, κάτι που είναι κυρίως θέμα της ψυχής και λιγότερο του σώματος. Αυτό συνιστά την προϋπόθεση για να έχουμε ομόνοια και με τον Κύριο. Και στους εγγάμους: η ομόνοια των σωμάτων, οι σαρκικές σχέσεις, πρέπει να οδηγούν στην ομόνοια των ψυχών. Το ξαναλέμε. Όλα λειτουργούν αναγωγικά: με την ενότητά μας να ενωνόμαστε με τον Θεό μας.

Πηγή:pgdorbas.blogspot.gr